

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 40, 2014

Nummer 40, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3546](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3544](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3550](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3547](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3543](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3545](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3552](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3549](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3539](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3537](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3542](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3540](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3551](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3548](#) 09-12-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3450](#) 25-11-2014

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat aan de normschending in dit geval het gevolg van strafvermindering moet worden verbonden, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot zodanige op artikel 440 Sv gebaseerde beslissing als de Hoge Raad gepast zal voorkomen.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, aan de door hem geconstateerde normschending niet het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting heeft verbonden.

Het hof heeft geoordeeld dat aangenomen moet worden dat de doorzoeking van de auto van de verdachte, waarbij het vuurwapen is aangetroffen, zonder zijn toestemming heeft plaatsgevonden, dat deze doorzoeking is geschied in strijd met artikel 121 SvNA en dat dit een onherstelbare schending oplevert van een voor de procesvoering wezenlijke norm. Het hof heeft daaraan en aan de omstandigheid dat de verbalisanten onjuiste en/of onvolledige verklaringen hebben afgelegd op de voet van artikel 413 SvNA het gevolg verbonden dat het door de normschending veroorzaakte nadeel door strafvermindering moet worden gecompenseerd. Bij zijn afweging van de in aanmerking komende belangen heeft het hof betrokken dat strafvermindering 'ook noodzakelijk [is] als stimulans [dat] bij doorzoekingen als de onderhavige (...) geen misverstand kan ontstaan over de vraag of die toestemming is gegeven'.

Aan het middel ligt in de eerste plaats de opvatting ten grondslag dat het hof in de gegeven omstandigheden gehouden was van zijn hem in artikel 413 SvNA verleende bevoegdheid om na een redelijke afweging van belangen een van de in artikel 413 lid 5 SvNA vermelde rechtsgevolgen aan het verzuim te verbinden, op die wijze gebruik te maken dat het hof aan de onderhavige onherstelbare normschending het rechtsgevolg van uitsluiting van het bewijs van het bij de doorzoeking aangetroffen vuurwapen had dienen te verbinden. Die opvatting is onjuist.

Het oordeel van het hof dat aan de normschending in dit geval het gevolg van strafvermindering moet worden verbonden, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. In de omstandigheid dat het hof bij zijn afweging van de in aanmerking komende belangen heeft betrokken dat de strafvermindering mede gerechtvaardigd is omdat daarvan een stimulans uitgaat voor verbalisanten geen misverstand te laten bestaan over toestemming voor een doorzoeking, behoeft het hof geenszins aanleiding te zien zijn oordeel dat bewijsuitsluiting hier een te vergaand rechtsgevolg is nader te motiveren.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3547

Zaaknummer: 13/02903

Wetsartikelen: 413 SvNA

RECHTSPRAAK

De omstandigheid dat de verdachte toen zij aangifte deed het – in strijd met de waarheid – heeft doen voorkomen ‘alsof zij nooit een relatie met betrokkene had gehad en – vanuit het niets – anderhalf jaar gestalkt werd’ staat niet eraan in de weg dat daadwerkelijk sprake kan zijn geweest van het strafbare feit van belaging.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat sprake is van het doen van een valse aangifte in de zin van artikel 188 Sr.

De tenlastelegging is toegesneden op deze bepaling. Daarom moeten de in de tenlastelegging voorkomende woorden ‘aangifte heeft gedaan dat een strafbaar feit was gepleegd, wetende dat dat feit niet was gepleegd’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als toekomt aan dezelfde in die bepaling voorkomende bewoordingen.

Artikel 188 Sr heeft betrekking op het geval dat aangifte of klacht is gedaan van een strafbaar feit met de wetenschap dat dit feit in het geheel niet is gepleegd (vgl. HR 3 maart 1902, W 7735) met dien verstande dat voor toepassing van die bepaling voldoende is dat in de aangifte opzettelijk in strijd met de waarheid, feiten worden meegedeeld in zodanige bewoordingen dat degene aan wie de aangifte wordt gedaan, daaruit moet begrijpen dat op zekere tijd en plaats een bepaald strafbaar feit is gepleegd (vgl. HR 13 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BR2981).

Het hof heeft dit miskend. Immers, de omstandigheid dat de verdachte toen zij aangifte deed het – in strijd met de waarheid – heeft doen voorkomen ‘alsof zij nooit een relatie met [[betrokkene]] had gehad en – vanuit het niets – anderhalf jaar gestalkt werd’ staat niet eraan in de weg dat daadwerkelijk sprake kan zijn geweest van het strafbare feit van belaging.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3544

Zaaknummer: 13/05170

Wetsartikelen: 188 Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft gemotiveerd dat en waarom het van oordeel is dat voldoende steunbewijs voor de belastende verklaring van aangeefster te vinden is in de verklaring van haar moeder.

Het middel klaagt dat het hof de bewezenverklaring uitsluitend heeft doen steunen op de verklaring van één getuige.

Volgens artikel 342 lid 2 Sv – dat de tenlastelegging in haar geheel betreft en niet een onderdeel daarvan – kan het bewijs dat de verdachte het tenlastegelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Deze bepaling strekt ter waarborging van de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing, in die zin dat zij de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen ingeval de door één getuige gereleveerde feiten en omstandigheden op zichzelf staan en onvoldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal. Opmerking verdient nog dat het bij de in cassatie aan te leggen toets of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het geval is, nader heeft gemotiveerd (vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM2452, *NJ* 2010/515).

Het hof heeft gemotiveerd dat en waarom het van oordeel is dat voldoende steunbewijs voor de belastende verklaring van de aangeefster [betrokkene 1] te vinden is in de verklaring van haar moeder, getuige [betrokkene 2]. In het onderhavige geval kan, mede gelet op die nadere motivering, niet worden gezegd dat de tot het bewijs gebezigde verklaring van de aangeefster onvoldoende steun vindt in het overige bewijsmateriaal. Anders dan in het middel wordt betoogd, is dus geen sprake van schending van artikel 342 lid 2 Sv.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3549

Zaaknummer: 13/04536

Wetsartikelen: 342 Sv

RECHTSPRAAK

Nu de taakstraf die in een andere zaak aan verdachte is opgelegd onherroepelijk is geworden na het plegen van het onderhavige feit, is het oordeel van het hof dat het wederom opleggen van een taakstraf niet mogelijk is, onjuist.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat in de onderhavige zaak geen taakstraf kan worden opgelegd.

Mede gelet op de wetsgeschiedenis moet artikel 22b lid 2 Sr aldus worden uitgelegd dat – afgezien van de in het eerste lid omschreven gevallen – een taakstraf in geval van veroordeling voor een misdrijf alleen dan niet kan worden opgelegd, indien:

(i) aan de veroordeelde in de vijf jaren voorafgaand aan het door hem begane feit wegens een soortgelijk misdrijf een taakstraf is opgelegd, en

(ii) de veroordeelde deze taakstraf daadwerkelijk heeft verricht dan wel op grond van artikel 22g Sr de tenuitvoerlegging is bevolen van de vervangende hechtenis.

Een en ander brengt mee dat deze eerdere uitspraak reeds ten tijde van het begaan van het nieuwe feit kracht van gewijsde moet hebben gehad.

Het in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.8 samengevatte uittreksel justitiële documentatie houdt in dat de verdachte bij arrest van het Gerechtshof Arnhem van 29 maart 2011 is veroordeeld tot een taakstraf van tachtig uren. Dit uittreksel houdt echter tevens in dat dit arrest eerst op 12 maart 2013 – dus na het plegen van het onderhavige feit – onherroepelijk is geworden.

Gelet hierop is het oordeel van het hof dat het wederom opleggen van een taakstraf in het onderhavige geval niet mogelijk is, onjuist.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de

strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3539

Zaaknummer: 13/06167

Wetsartikelen: 22b Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft verdachte in hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard op gronden welke die beslissing niet kunnen dragen.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn hoger beroep.

Vooropgesteld moet worden dat de appèlrechter degene die als verdachte is gedagvaard dient vrij te spreken indien komt vast te staan dat het vonnis in eerste aanleg te zijnen laste is gewezen doch het daarin als bewezen aangenomene door een ander is begaan (vgl. HR 21 juni 1994, DD 94.398). Daarbij verdient opmerking dat degene op wiens naam het vonnis staat, moet worden aangemerkt als degene ten wiens laste dat vonnis is gewezen.

Blijkens de overwegingen van het hof bestaat gerede twijfel met betrekking tot de vraag of degene die verdacht wordt van het begaan van de onderhavige misdrijven, 'onder de juiste identiteit en personalia is gedagvaard'. Daarin ligt besloten dat tevens gerede twijfel bestaat of degene op wiens naam het vonnis is gesteld, degene is die het in dat vonnis als bewezen aangenomene heeft begaan.

Gelet hierop had het in de rede gelegen dat het hof het resultaat van het kennelijk nog niet afgeronde identiteitsonderzoek had afgewacht om ingeval op grond daarvan als vaststaand zou moeten worden aangenomen dat degene op wiens naam het vonnis staat, niet degene is die het bewezenverklaarde heeft begaan, hem vrij te spreken van het tenlastegelegde.

Uit het vorenoverwogene volgt dat de hof de verdachte – dus degene op wiens naam het vonnis staat – in zijn hoger beroep niet-ontvankelijk heeft verklaard op gronden welke die beslissing niet kunnen dragen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3552

Zaaknummer: 13/04315

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat sprake is van feiten en omstandigheden die een redelijk vermoeden van schuld als bedoeld in de Opiumwet rechtvaardigen, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat ten tijde van het binnentreden in de woning van de verdachte een redelijk vermoeden van schuld bestond aan een bij de Opiumwet strafbaar gesteld feit.

Vooropgesteld dient te worden dat het antwoord op de vraag of bepaalde feiten en omstandigheden toereikend zijn voor de toepassing van artikel 9 lid 1 aanhef en onder b Opiumwet in belangrijke mate afhankelijk is van de aan de feitenrechter voorbehouden weging en waardering van de omstandigheden van het geval. Het oordeel van de feitenrechter daaromtrent kan derhalve in cassatie slechts in beperkte mate worden getoetst.

Het hof heeft vastgesteld dat de verbalisant met behulp van een warmtebeeldcamera kon waarnemen dat op de zolder van het pand aan de [a-straat 1] te 's-Heerenberg 'een extreme warmtebron aanwezig moest zijn' en dat het deze verbalisant ambtshalve bekend was dat voor een succesvolle binnenkweek van hennepplanten een tropisch klimaat nodig is. Het hof heeft geoordeeld dat deze feiten en omstandigheden voldoende aanwijzingen opleverden die een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit als bedoeld in de Opiumwet rechtvaardigden. Door het gevoerde verweer op die grond te verwerpen heeft het hof niet blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting. Zijn oordeel is evenmin onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3537

Zaaknummer: 13/03872

Wetsartikelen: 9 Opw

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht over het feit dat het hof heeft miskend dat aan de rechter die over de toelaatbaarheid van de uitlevering beslist geen oordeel toekomt over de rechtmatigheid van de bewijsgaring ten behoeve van de strafzaak in de verzoekende staat.

Het middel klaagt over de ontoelaatbaarverklaring van de verzochte uitlevering.

Blijkens zijn overwegingen heeft het hof bij zijn oordeel dat de verzochte uitlevering ontoelaatbaar moet worden verklaard mede tot uitgangspunt genomen dat de omstandigheid dat ‘de litigieuze bewijsmiddelen (...) via een mogelijk proces in de Verenigde Staten’ zouden kunnen worden gebruikt, aan uitlevering in de weg staat. Aldus heeft het hof miskend dat aan de rechter die over de toelaatbaarheid van de uitlevering beslist geen oordeel toekomt over de rechtmatigheid van de bewijsgaring ten behoeve van de strafzaak in de verzoekende staat (vgl. HR 10 juli 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB3324, NJ 2001/618). Voor zover het middel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie teneinde de toelaatbaarheid van de verzochte uitlevering opnieuw te beoordelen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3540

Zaaknummer: 14/01270

RECHTSPRAAK

De aanvraag tot herziening wordt afgewezen, nu geen sprake is van een novum als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

In de aanvraag wordt miskend dat de ter zitting van de rechtbank afgelegde deskundigenverklaringen niet inhouden dat – anders dan de in het bestreden arrest genoemde deskundigen hebben gerapporteerd – de aanvrager ten tijde van het begaan van het bewezenverklarde feit niet lijdende was aan schizofrenie. Gelet hierop en in aanmerking genomen hetgeen de deskundigen – zowel die in de beschikking van de rechtbank als die in het arrest van het hof zijn genoemd – voorts hebben verklaard omtrent de persoon van de aanvrager, kan het aangevoerde niet een ernstig vermoeden wekken dat het hof anders zou hebben beslist dan het heeft gedaan.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3542

Zaaknummer: 14/04529

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Ondanks de onrechtmatige aanhouding leidt het eerste middel niet tot cassatie, nu de verdediging niet uitvoerig heeft gemotiveerd om welke redenen er bewijsuitsluiting zou moeten volgen. Het tweede middel faalt evenwel, nu het oordeel van het hof dat de verdachte ‘binnen de grenzen van het redelijke’ de gelegenheid is geboden van zijn recht op raadpleging van een advocaat gebruik te maken niet onbegrijpelijk is.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het hof teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel bevat de klacht dat het hof een tot bewijsuitsluiting strekkend verweer als bedoeld in artikel 359a Sv, ontoereikend, althans onbegrijpelijk gemotiveerd heeft verworpen.

Ingevolge artikel 54 lid 3 Sv komt de bevoegdheid tot aanhouding van de verdachte buiten het geval van ontdekking op heterdaad, zonder een daartoe strekkend bevel als bedoeld in artikel 54 lid 1 Sv toe aan elke opsporingsambtenaar indien het optreden van de officier van justitie of een van diens hulpofficieren niet kan worden afgewacht. Artikel 128 Sv bepaalt dat ontdekking op heterdaad plaatsheeft, wanneer het strafbare feit ontdekt wordt, terwijl het begaan wordt of terstond nadat het begaan is en voorts dat het geval van ontdekking op heterdaad niet langer aanwezig wordt geacht dan kort na het feit der ontdekking.

Gelet op hetgeen de raadsman heeft aangevoerd, heeft het hof zijn oordeel dat de aanhouding van de verdachte rechtmatig is geweest, niet behoorlijk gemotiveerd. Dat behoeft evenwel niet tot cassatie te leiden, nu het gevoerde verweer blijkens de pleitnota slechts inhoudt dat sprake is van een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv en dat zulks tot bewijsuitsluiting moet leiden, terwijl over het belang van het geschonden voorschrift dat niet tot aanhouding mag worden overgegaan zonder een daartoe door de (hulp)officier van justitie gegeven bevel, de ernst van het verzuim en het daardoor veroorzaakte nadeel niet meer wordt aangevoerd dan dat bij naleving van bedoeld voorschrift ‘geen klopjacht had plaatsgevonden’ en de verdachte niet van zijn vrijheid beroofd zou zijn geweest. (Vgl. HR 19 februari 2013,

ECLI:NL:HR:2013:BY5321, *NJ* 2013/308.)

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat het hof het tot bewijsuitsluiting strekkend verweer dat aan de verdachte niet binnen de grenzen van het redelijke de gelegenheid is geboden om, voorafgaand aan het eerste verhoor door de politie, het recht op raadpleging van een advocaat te verwezenlijken, ontoereikend gemotiveerd heeft verworpen.

De verdachte die door de politie is aangehouden, kan aan artikel 6 EVRM een aanspraak op rechtsbijstand ontleen die inhoudt dat hem de gelegenheid wordt geboden om voorafgaand aan het verhoor door de politie aangaande zijn betrokkenheid bij een strafbaar feit een advocaat te raadplegen. De aangehouden verdachte dient vóór de aanvang van het eerste verhoor te worden gewezen op zijn recht op raadpleging van een advocaat. Behoudens in het geval dat hij uitdrukkelijk dan wel stilzwijgend doch in elk geval ondubbelzinnig afstand heeft gedaan van dat recht, dan wel bij het bestaan van dwingende redenen als door het EHRM bedoeld, zal hem binnen de grenzen van het redelijke de gelegenheid moeten worden geboden dat recht te verwezenlijken. Indien een aangehouden verdachte niet dan wel niet binnen redelijke grenzen de gelegenheid is geboden om voorafgaand aan het verhoor door de politie een advocaat te raadplegen, levert dat in beginsel een vormverzuim op als bedoeld in artikel 359a Sv, dat, na een daartoe strekkend verweer, in de regel dient te leiden tot uitsluiting van het bewijs van de verklaringen van de verdachte die zijn afgelegd voordat hij een advocaat kon raadplegen. Het voorgaande ziet zowel op aangehouden strafrechtelijk volwassenen als op aangehouden strafrechtelijk jeugdigen. Voor aangehouden jeugdige verdachten geldt dat zij tevens recht hebben op bijstand door een raadsman of een andere vertrouwenspersoon tijdens het verhoor door de politie. (Vgl. HR 30 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH3079, *NJ* 2009/349.)

Of in een bepaald geval aan een aangehouden verdachte ‘binnen de grenzen van het redelijke’ de gelegenheid is geboden van zijn recht op raadpleging van een advocaat gebruik te maken, hangt af van de omstandigheden van het geval.

Blijkens de hiervoor weergegeven overwegingen heeft het hof zijn oordeel dat daaraan is voldaan, gebaseerd op de omstandigheid dat de in de Aanwijzing genoemde termijn van twee uren in acht is genomen en dat het gaat om een zaak van relatief geringe ernst waarvoor de vrijheidsbeneming zo kort mogelijk dient te zijn. Het oordeel van het hof is niet onbegrijpelijk en behoeft, in aanmerking genomen hetgeen namens de verdachte in dit verband is aangevoerd, geen nadere motivering.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3550

Zaaknummer: 13/03918

Wetsartikelen: 54 Sv, 359a Sv en 128 Sv

RECHTSPRAAK

De middelen klagen, zowel over de vrijspraak als over de motivering van de vrijspraak omtrent de oplichting en de verduistering, ten onrechte.

Het eerste middel klaagt dat aan de vrijspraak van de aan de verdachte onder 1 tenlastegelegde oplichting een onjuiste rechtsopvatting omtrent 'het aannemen van een valse hoedanigheid' ten grondslag ligt, althans dat het hof die beslissing onbegrijpelijk heeft gemotiveerd.

Het hof heeft geoordeeld dat de enkele omstandigheid dat de verdachte via een website goederen te koop aanbood en bestellingen en betalingen van kopers accepteerde in het besef dat hij niet (langer) aan zijn leverings- of restitutieverplichtingen kon voldoen, niet kan worden aangemerkt als het aannemen van een valse hoedanigheid als bedoeld in artikel 326 Sr van, in dit geval, een bonafide internetondernemer. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het hof heeft voorts geoordeeld dat de door de advocaat-generaal bij het hof aangevoerde omstandigheden, weergegeven in 2.2.2, in het onderhavige geval niet leiden tot een ander oordeel. Dat oordeel is, in aanmerking genomen dat het zozeer is verweven met waarderingen van feitelijke aard dat het in cassatie slechts in beperkte mate kan worden getoetst, niet onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het tweede middel klaagt dat aan de vrijspraak van de aan de verdachte onder 1 tenlastegelegde verduistering een onjuiste rechtsopvatting ten grondslag ligt.

Het hof heeft geoordeeld dat de geldbedragen die door de kopers zijn overgemaakt aan de verdachte na ontvangst daarvan niet meer voor wederrechtelijke toe-eigening door de verdachte vatbaar waren. Dat oordeel berust kennelijk op de opvatting dat in de enkele omstandigheid dat degene die krachtens overeenkomst een geldbedrag als koopsom heeft ontvangen (vervolgens) nalaat de door hem verschuldigde tegenprestatie te leveren, nog geen reden is te vinden om af te wijken van de uit het burgerlijk recht voortvloeiende regel dat de

ontvangen koopsom na het effectueren van die betaling tot het vermogen van de (nalatige) verkoper is gaan behoren. Die opvatting is juist (vgl. HR 2 oktober 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV8280, NJ 2013/14).

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3546

Zaaknummer: 12/02921

Wetsartikelen: 326 Sr en 321 Sr

RECHTSPRAAK

Het middel bevat geen stellige en duidelijke klacht over de schending van een bepaalde rechtsregel en/of het verzuim van een toepasselijk vormvoorschrift door de rechter die de bestreden uitspraak heeft gewezen. Om die reden dient de schriftuur onbesproken te blijven en wordt de advocaat-generaal bij het hof niet in zijn cassatieberoep ontvangen.

Voor onderzoek door de cassatierechter komen alleen in aanmerking middelen van cassatie als in de wet bedoeld. Als een zodanig middel kan slechts gelden een stellige en duidelijke klacht over de schending van een bepaalde rechtsregel en/of het verzuim van een toepasselijk vormvoorschrift door de rechter die de bestreden uitspraak heeft gewezen. De schriftuur voldoet niet aan dit vereiste, zodat zij onbesproken moet blijven.

Zij is immers gericht op vernietiging van de bestreden uitspraak voor het geval dat het cassatiemiddel in de hoofdzaak gegrond zou worden bevonden en ziet in zoverre eraan voorbij dat ingevolge artikel 557 lid 4 Sv een uitspraak op een vordering van het Openbaar Ministerie, als bedoeld in artikel 36e Sr, eerst kan worden tenuitvoergelegd nadat en voor zover de veroordeling, als bedoeld in artikel 36e lid 1 Sr, in kracht van gewijsde is gegaan, terwijl ingevolge artikel 511i Sv een uitspraak op een vordering van het Openbaar Ministerie als bedoeld in artikel 36e Sr van rechtswege vervalt doordat en voor zover de uitspraak als gevolg waarvan de veroordeling van de verdachte, als bedoeld in artikel 36e lid 1 Sr, achterwege blijft, in kracht van gewijsde gaat (vgl. HR 8 februari 2011, ECLI:NL:HR:2011:BM8030, NJ 2011/315).

Nu de advocaat-generaal bij het hof niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 1 Sv in verbinding met artikel 511h Sv, zodat de advocaat-generaal bij het hof in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de advocaat-generaal bij het hof niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3548

Zaaknummer: 12/02923

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Ondanks dat het hof meerdaadse samenloop heeft aangenomen in plaats van eendaadse samenloop, is het belang van verdachte bij zijn cassatieberoep niet evident, nu de opgelegde straf de zwaarste strafbedreiging niet overstijgt.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd dat de Hoge Raad de bestreden uitspraak zal vernietigen, maar uitsluitend wat betreft de kwalificatie en de aanhaling van artikel 57 Sr als toepasselijk wettelijk voorschrift, dat de Hoge Raad de bestreden uitspraak in zoverre zal verbeteren, en het beroep voor het overige zal verwerpen.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte meerdaadse samenloop heeft aangenomen in plaats van eendaadse samenloop.

Ook indien toepassing dient te worden gegeven aan artikel 55 lid 1 Sr kunnen de strafbare feiten afzonderlijk worden gekwalificeerd. Het opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 2 onder A Opiumwet gegeven verbod – van de door het hof toegepaste strafbepalingen de bepaling waarop de zwaarste hoofdstraf is gesteld – is bedreigd met onder meer een gevangenisstraf van ten hoogste twaalf jaar. Gelet op dit wettelijk strafmaximum en in aanmerking genomen de door het hof opgelegde gevangenisstraf van 28 maanden en de motivering van het hof van die straf, is het belang van de verdachte bij zijn cassatieberoep niet evident. De schriftuur bevat evenwel niet de in HR 11 september 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX0146, NJ 2013/241, r.o. 2.6.2 bedoelde, in zo een geval vereiste toelichting met betrekking tot het belang bij het ingestelde cassatieberoep en het – rechtens te respecteren – belang bij vernietiging van de bestreden uitspraak. De enkele stelling dat toepassing van artikel 55 Sr ‘tot een ander strafmaximum zou hebben geleid’ is daartoe ongenoegzaam. De Hoge Raad zal daarom – gezien artikel 80a RO en gehoord de procureur-generaal – het beroep niet-ontvankelijk verklaren.

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3551

Zaaknummer: 13/04548

Wetsartikelen: 55 Sr en 57 Sr

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht over het feit dat het hof heeft miskend dat aan de rechter die over de toelaatbaarheid van de uitlevering beslist geen oordeel toekomt over de rechtmatigheid van de bewijsgaring ten behoeve van de strafzaak in de verzoekende staat.

Het middel klaagt over de ontoelaatbaarverklaring van de verzochte uitlevering.

Blijkens zijn overwegingen heeft het hof bij zijn oordeel dat de verzochte uitlevering ontoelaatbaar moet worden verklaard mede tot uitgangspunt genomen dat de omstandigheid dat ‘de litigieuze bewijsmiddelen (...) via een mogelijk proces in de Verenigde Staten’ zouden kunnen worden gebruikt, aan uitlevering in de weg staat. Aldus heeft het hof miskend dat aan de rechter die over de toelaatbaarheid van de uitlevering beslist geen oordeel toekomt over de rechtmatigheid van de bewijsgaring ten behoeve van de strafzaak in de verzoekende staat (vgl. HR 10 juli 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB3324, *NJ* 2001/618). Voor zover het middel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie teneinde de toelaatbaarheid van de verzochte uitlevering opnieuw te beoordelen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3543

Zaaknummer: 14/01276

RECHTSPRAAK

De aanvraag tot herziening wordt afgewezen, nu geen sprake is van een novum als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens het artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat het onderzoek van de zaak zou hebben geleid tot vrijspraak indien het hof bekend zou zijn geweest met de bij de aanvraag gevoegde, tegenover de politie afgelegde verklaring van [getuige 1] van 22 juli 2009. Deze verklaring houdt – kort samengevat – in dat [getuige 1] terugkomt op de passage in zijn eerdere tot het bewijs gebezigde verklaring van 27 februari 2004 voor zover inhoudende dat hij de man heeft herkend ‘als zijnde de man die ik op de foto had gezien’, met welke man [getuige 1] de aanvrager bedoelde. [getuige 1] heeft, aldus deze nieuwe verklaring, de aanvrager niet herkend toen hij in september 2003 ‘van de Hiswa’ terugkwam.

Uit de onder 3.2 weergegeven overwegingen van het hof kan worden afgeleid dat het hof de betrokkenheid van de aanvrager bij het aanwezig hebben van MDMA – productiemiddelen, grondstoffen en voorraden gereed product daarvoor bevonden zich in de containers – niet uitsluitend heeft doen steunen op de herkenning van de aanvrager door [getuige 1], maar tevens op andere gebezigde bewijsmiddelen, waaronder meer in het bijzonder de voor het bewijs gebezigde verklaringen van anderen dan [getuige 1], die de aanvrager van een politiefoto hebben herkend als de man die zij op gezette tijden op het bedrijfsterrein van [medeverdachte] hebben gezien.

Aan het aangevoerde kan derhalve, mede gelet op hetgeen het hof in zijn bewijsvoering heeft vastgesteld, niet het ernstig vermoeden worden ontleend dat het hof de aanvrager zou hebben vrijgesproken als het daarmee bekend was geweest.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3545

Zaaknummer: 14/03561

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Nu de betrokkene niet (tijdig) een klaagschrift heeft ingediend bij de rechtbank, kan hij in het cassatieberoep niet worden ontvangen.

Het beroep is gericht tegen een naar aanleiding van een verzoek om rechtshulp van de Poolse justitiële autoriteiten gegeven beschikking tot het verlenen van verlof als bedoeld in artikel 552p lid 2 Sv.

Volgens artikel 445 Sv staat tegen beschikkingen beroep in cassatie alleen open in de gevallen in dat wetboek bepaald. Nu in dat wetboek geen bepaling voorkomt volgens welke tegen een beschikking als de onderhavige beroep in cassatie openstaat voor anderen dan het Openbaar Ministerie en de klager, kan [betrokkene], die in de onderhavige zaak niet als zodanig kan worden aangemerkt, in het ingestelde beroep niet worden ontvangen. (Vgl. HR 19 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZ1670, NJ 2007/26.)

De Hoge Raad verklaart [betrokkene] niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3450

Zaaknummer: 14/01286

Wetsartikelen: 552p Sv